

הזמנה להצטרפות ל"יום החסד העולמי" - 9 בנובמבר 2008

מהו "יום החסד העולמי" ?

"חסד" הוא הכוח שיכול להתגבר על אלימות משום שהוא נמצא בלבבות כל בני האדם (סבינה ליכטנפלס)

"יום החסד העולמי" הינה יוזמה ייחודית של תנועה הולכת וגדלה של יחידים מכל קצוות העולם. התנועה לא יכולה ולא צריכה להיות מזוהה עם ארגון או קבוצה קיימת. זוהי תנועה הולכת וגדלה של אלה שהחלו לפתח את איכות ה"חסד" בליבם. תזהו אותם לא עלי ידי סימנים או סמלים, אלא על ידי הדרך בה הם מתנהגים, פועלים ומדברים.

דמות מפתח בתנועה הזאת היא סבינה ליכטנפלס, פעילת שלום ושותפה להקמת כפר החקר לשלום "תמרה" בפורטוגל. היא אחת מהמורות הרוחניות המרתקות בזמננו, המחברת בין פעילות פוליטית ותובנת שלום נשית ייחודית. היא מובילה עליות לרגל בין לאומיות באזורי עימות והיא היוזמת של "הקמפוס הגלובאלי", תוכנית לימודים לפעילי שלום צעירים שבסופו של דבר יהיו לה סניפים בכל היבשות.

פעילי שלום מכל העולם קוראים מדיטציה שסבינה ליכטנפלס מתקשרת בכל שנה במקום אחר. ב 2008 טקסט המדיטציה יגיע אליה כשהיא תנחה מסע עלייה לרגל בקולומביה עם יותר מארבע מאות משתתפים, יחד עם פדרה קסויאר גיראלדו ותושבים של כפר השלום סאן חוזה (קולומביה)

בשנת 2005 סבינה ליכטנפלס הובילה מדיטציה בישראל/פלסטין מול גדר ההפרדה ליד בקעה אל גרביה. ב 2006 היא אספה קבוצה בברלין-גרמניה מול אתר הזיכרון לשואה. ב 2007 היא היתה שוב בישראל/פלסטין לאחר לילה של ערות בבית לחם. יותר מ 120 פעילי שלום בינלאומיים הצטרפו לאירוע הזה בבית לחם, ויותר מ 70 קבוצות השתתפו במקומות שונים ברחבי העולם.

ב 2008 סבינה ליכטנפלס תערוך את המדיטציה בגוואטמלה.

המדיטציה משמשת כסימן אנרגטי ורוחני לכך שאנו, בני האדם, לא יכולים יותר להשלים עם החומות מבפנים ומבחוץ אשר נבנות בקנה מידה גלובאלי.

יותר ויותר קבוצות ויחידים מצטרפים ל"יום החסד הכלל עולמי" עם פעילויות ייחודיות משלהם. לא משנה מה הם יעשו, כולם מסכימים על הנקודות הבאות:

1. הפעולות מתרחשות בשם ה"חסד". כל מי שרוצה להשתתף מתבקש ללמוד ביסודיות, מה פרוש "חסד" (ראה למטה את הטקסט - מהו "חסד"?). הספר "חסד" - מסע עלייה לרגל למען עתיד ללא מלחמה, מאת סבינה ליכטנפלס, מומלץ לקריאה. שם הרעיונות וההשפעה של "חסד" מתוארים בתוך ההקשר של פעילות

שלום במזרח התיכון.
2. בזמן כלשהו תוך כדי הארוע, טקסט המדיטציה שכתבה סבינה ליכטנפלס יקרא בקול רם וכך ישמש כחוט מקשר בין כל המשתתפים.

למה התשעה בנובמבר?

לאורך ההיסטוריה, התשעה בנובמבר ציין גם כוח של אכזריות וגם כוח של שחרור.

בתשעה בנובמבר 1938 הידוע כ"ליל הבודלח", בתי כנסת נשרפו ויותר מ 30,000 אנשים הוכנסו למחנות ריכוז.

בתשעה בנובמבר 1989 הופלה חומת ברלין אשר שימשה כגבול בין שתי תפיסות עולם.

תנועות שלום רבות בכל רחבי העולם, משתמשים ביום זה כיום של היזכרות והזדמנות ליצירת עוצמת שלום משותפת אשר לא תאפשר יותר לאכזריות ולהפרדה בין בני אדם על פני הכוכב שלנו.

כל מי שמעוניין להצטרף לפעילויות "יום החסד העולמי" מוזמן לעשות כן ולהיות בקשר עם:
emmashamba@gmail.com אמה, ישראל
info@global-grace-day.com מרטין או אנה, תמרה- פורטוגל

בבקשה לקרוא את הטקסט הבא, על מה זה לפעול בשם ה"חסד".

מה המשמעות של "חסד" ?

מסע העלייה לרגל נועד להביא אותנו לישראל/פלסטין הידועה בשם ארץ הקודש, אזור שבמשך זמן רב נשלט על ידי מלחמה, סכסוך, קרבות והפרדה. כדי שמסע העלייה לרגל בארץ הזאת יהיה הצלחה במובן של עבודת שלום פנימית וחיצונית, נדרש מקור רוחני. נידרש לנהוג בצורה נכונה ומרפאת למרות כל הקשיים. בדרך לחיפוש שם למסע נתקלנו במושג "חסד". למושג "חסד" משמעויות רבות: חמלה, אהדה, קסם, מתיקות, נדיבות, מוכנות. המושג מתייחס גם למעשה של "חסד".

"חסד" מזכיר לי שאני הולכת בשורות של שליחות גבוהה יותר, בשורותם של החיים והצדק הטבוע בהם.

אלו ההולכים בשמו של ה"חסד" לא מגיעים כדי להאשים. הם לא באים להטביע השקפת עולם חדשה, על ארץ או על יושביה, במקום זאת הם מגיעים כדי לתת שירות של פתיחות, הבנה, ותמיכה.

לפעול בשם ה"חסד" הינה התחייבות לא לחרחר מלחמה, אלא לסיים אותה בכל מקום אליו אתה מזדמן. בשמו של ה"חסד" אני תמיד מחפשת את הפתרונות הלא אלימים, פתרונות שייצרו צדק וריפוי בין כל הנוגעים בדבר. לעיתים נחוץ שיקול דעת בהיר, אבל לעולם לא האשמה.

בשורות ה"חסד" אני מוכנה לסיים את המלחמה, ולהבין באילו אמצעים היא תסתיים, ואני מציבה את עצמי בשורות של הפיתרון.

עד כמה עמוק לקחת על עצמך את ההחלטה לנהוג בדרך זאת, תוכל לבחון בקלות על ידי התבוננות על התגובות שלך, במיוחד כשאתה חש שמישהו ניסה לפגוע בך או התייחס אליך בצורה לא הוגנת. במצבים שכאלה אנחנו נוטים לשכוח את הנחישות שלנו לחיות חיים של שלום, וברצון נכנסים לויכוחים ולמאבקים קטנים או גדולים.

הנה דוגמה קטנה, אולי משעשעת מעט, אך נוגעת בעניין: אם הגיעה לאוזנך השמועה שמכוניתו של מכר רחוק נגנבה, קרוב לוודאי שתקבל את הבשורה בשלווה. אם תשמע שמכוניתו של חברך הטוב ביותר נגנבה סביר להניח שהידיעה תטלטל אותך קצת, אבל עדיין תישאר רגוע

מספיק כדי לומר מספר מילים ועצה טובה. אבל כאשר המכונית האהובה שלך נגנבת, השלווה הפנימית מתערערת לזמן מה. אותו מצב יכול להתרחש ברמות עומק, מודעות ובמסגרות שונות. אך אנו יכולים להבין מהדוגמא כמה מרחיק לכת ועמוק השביל יכול להיות. בכל מקרה, אנו יכולים להבין טוב יותר את הרמה הרחבה יותר, כשאנו לומדים להיות מודעים לעצמנו במצבים הקטנים.

"חסד" אינו מעשה ידי אדם

"חסד" משליך אותנו לרמה גבוהה יותר של סדר החיים עצמם. לא אני אשפוט אלא החיים עצמם ישפטו.

לא משנה מהיכן אני מגיעה, או לאן אני הולכת, אני מניחה הצידה את הדעות הקדומות והשיפוטיות. אינני מגיעה עם רעיון שגיבשתי מראש לגבי מיהו האחר, או מה הוא איננו. אני לא הופכת את הדעות שלי לקנה המידה של מעשיי.

לאורך כל המסע, בכל מקום שהיינו בו, התאמנתי ולמדתי לראות בכל אדם את שליח האל. ראשית אני מתבוננת באדם העומד לפני, ומשתדלת להרגיש את ההיסטוריה של חיו או חייה. כדי לעשות זאת אני משתדלת לטעת את עצמי לגמרי ברגע ההווה. שוב ושוב אני מדמיינת שאני הייתי יכולה להיות האדם היושב מולי. הייתי יכולה להיות האישה מתנחלת, האישה הפלסטינאית או ישראלית צעירה העומדת להתגייס לצבא. יכולתי להיות חייל שמתכוון לירות בגז מדמיע על ילד פלסטינאי. מעבר לכל המסכות, התפקידים והניכור, אני מחפשת את הליבה האנושית. לעיתים קרובות זה קשה להישאר ברמת נוכחות שכזו. כמה פעמים הייתי מזועזעת מתפיסות העולם שהייתי צריכה לשאת, למשל כשהקשבתי לרב קיצוני או למוסלמי קנאי. או כמה פעמים גיליתי התגוננות פנימית, או תגובה של גועל, כששמעתי את ההאשמות האין סופיות בסיפורי הסבל הפלסטינאים, או את הנאומים הקנאיים של המתנחלים.

"חסד" דורש מודעות עצמית, ומודעות עצמית היא לא תמיד דבר קל. הרבה יותר קל ונעים למצוא פגמים בזולת מלחשוף אותם בעצמך. הכל בתוכי רוצה לזעוק בכעס ובעלבון כשאני יושבת מול קצין צעיר, מקשיבה לו כאשר הוא מסביר בהתלהבות את ערכיה של מדינתו. לפתע פתאום עולה בדעתי שהוא בקלות היה יכול להיות הבן שלי. מיד אני רואה לא רק את התפקיד שהוא מגלם, אלא גם את האדם שמאחורי התפקיד. זהו צעד ראשון ביצירת פתיחות. לאחר מכן הכל תלוי בכך שאוכל להגיד לו את האמת לגבי מה שהרגשתי, וזאת ללא פחד.

ואז ה"חסד" מתרחש.

אני מרשה לאנשים אחרים לגעת בליבי ולי לגעת בליבם. אני משתדלת להיכנס למקומות כשליבי פתוח ככל האפשר.

זה קרה לי בין אם פגשתי חיילים וקצינים, איכרים פלסטינאים או מתנחלים. ה"חסד" מגיע מחיבור עוצמתי עם מקור החיים. אין לבלבל את זה עם התנהגות ביישנית, כשאדם אינו מעז להגיד את מה שהוא רואה ולתת לחוסר הצדק להיות.

במצב של "חסד" אני לא מאשימה, במקום זאת אני מתמלאת באומץ להגיד את האמת. אני רוצה להגיד את האמת באופן כזה שהיא תגיע אל הזולת ותשנה אותו, ולא בכדי להוכיח שאני הצודקת ובכך אף להחריף את המלחמה.

במציאות היום יומית שלנו אנחנו מרחיקים מעצמנו את שני הצדדים. אנחנו מרחיקים מעלינו את האמת של הקורבן, ומרחיקים מעלינו את האמת של המקרבן, וכך באופן מידי אנחנו מנסים לכפות את תפיסת העולם שלנו על שניהם. מה שחשוב לנו זה להוכיח שתפיסת העולם שלנו היא הנכונה. אנחנו עושים זאת כדי למנוע מדברים לגעת בליבנו. רק כשאנחנו כל כך סוגרים את עצמנו אנחנו מסוגלים לשמוע או לראות את הזוועות המוצגות בחדשות. זה קל לנו יותר כשאנחנו יכולים להפריד את "הרעים" מ"הטובים". אז אנחנו יכולים להמשיך ולחיות את חיי הנוחיות היומיומיים ואפילו לחשוב שאנחנו אנשים טובים מאד, משום שחיינו כוללים גם מאפיינים של נדיבות וצדקה. זוהי הדרך בה הפאשיזם מתפשט בזמננו, דרך האדישות שסיגלנו.

אנשים סוגרים את דלתם נוכח המציאות. הם עושים זאת עד שהם עצמם נלכדים בגל המציאות

שאותה ניסו להדחיק, די בהצלחה. אז ההדחקה מכה בחזרה, ומראה את פניה המכוערות והאכזריות ביותר. החיים עצמם אינם אכזריים, אולם משנדחקו הם מופיעים כאכזריות ואלימות. אנחנו רואים זאת במשברים בחיי נישואים, במחלות, בעלייה בשיעור ניסיונות ההתאבדות, במחלות נפש, התמכרות לאלכוהול, ובצורות רבות נוספות. עד שאנו מתעוררים.

ה"חסד" מזכיר לנו שישנה מציאות ואמת אחרת. מעבר לתרבות שאנו נחשפים אליה העומדת לכלות את משאביה האחרונים. זוהי אמת פשוטה וזהה בכל מקום. אנחנו נוטים לשכוח שכשאנחנו נוקטים דעה אנחנו עושים זאת תמיד ברובד של פרשנות. האמת לעומת זאת נמצאת מעבר לכל דעה. האמת נפרדת מהאידיאולוגיה, הואיל והאמת היא פשוטה ונכונה תמיד.

עזע אותי לראות כיצד קונפליקטים ניזונים שוב ושוב מאידיאולוגיות, ומניסיונם של אנשים לשכנע ולהתעמת זה עם זה דרך אידיאולוגיות. כתוצאה מהפחד שלנו מאמיתות החיים, אנחנו מבטאים את הדעות וההשקפות שלנו, מאמינים לאמיתותם, ונלחמים עבורם עד הסוף המר. זוהי לוחמה פסיכולוגית שלבסוף מסתיימת במלחמה אמיתית. למה שאנחנו תופסים כאמת, אין שום קשר אל האמת. זהו תהליך החיברות שאיתו רובנו מזדהים.

לפתע פתאום אנחנו מתבוננים במראה ורואים חברה מעוותת שניתקה את עצמה משורשיה. בכל מקום אפשר להבחין בדפוסים של פחד, כעס, חוסר אונים וחיים מודחקים. המלחמה היא תוצאה ישירה לכך, עם כל פעולות הנקם הכרוכות בה. אלו החיים המודחקים עצמם שבחורים בנקמה כדי לשרוד.

בנקודה זו פנייה אל המוסר היא חסרת ערך. דמיינו את ילדכם נרצח אל מול עיניכם. האם הדחף הראשון והחזק ביותר שלכם לא יהיה זה של נקמה?

אתה רואה את זה בכל מקום, בצורות גרועות יותר או פחות, אבל התבנית הבסיסית נשאר תמיד אחידה. היא מתגלה מאחורי כל אידיאולוגיה, מאחורי כל דת, מאחורי כל השקפת עולם. כולנו הפכנו לקורבנות של תרבות אימפריאליסטית. אבל מעבר למרוץ בין אזורי מלחמה שונים על פני כדור הארץ, וכתובה על ההיסטוריה הכאובה של הקורבנות והתוקפים, מעבר לכל זה, אתה מוצא תמיד את אותו הרעב, בכל מקום - רעב לחיים, רעב לאהבה, רעב לאמון ולשייכות, רעב להכרה ורעב לתחושת היותך ניראה ומובן. הרעב הזה הוא בלתי תלוי בגזע ואמונה. הוא פשוט קיים בכל אדם כל עוד הוא או היא ראויים להקרא אדם.

כשאני מסתובבת בשם ה"חסד" אני מנסה לתת לאנשים לגעת בי בשל מי שהם ולא בשל דעותיהם או בשל מה שהם מייצגים. בכל פעם שהמפגשים ב מיננו התחילו בויכוחים על השקפות עולם, הכל היה אבוד. אף אחד לא הקשיב יותר והפגישה הסתיימה בהיסחפות רגשית. המפגש התפתח בצורה אחרת לגמרי כאנשים הרשו לעצמם להפגש באופן אנושי ועמוק. ה"חסד" מזכיר זאת.

"חסד" זוהי בחירה מודעת בתמימות שתשמור עליך מללכת לאיבוד באוקיינוס של השקפות עולם, ותעזור לך לזהות ולשמור על היסוד הפשוט והאמיתי שנמצא מאחורי כל הדברים. אתה יוצר פתח לזעקת החיים. אתה מזהה את גוף הכאב הקולקטיבי ממש מולך. אתה מזהה את גוף הכאב שמוצג על ידי היהודים והגורל הנורא שלהם. אתה מזהה את האשליה של העם הגרמני, שעד היום כאומה, לא הצליחו להתבונן על מה שקרה ובכך לרפא את עברם. אתה מזהה את ההשפעות של הדתות והתרבויות הפטריארכאליות שבחרו במטרה שגויה, ואתה רואה איך המלחמה היא חלק בלתי נפרד מכך, כפי שהברק הוא חלק בלתי נפרד מלילה סוער.

ההיסטוריה של הקורבן והתוקפן וההזדהות שלנו עם אחד מהם, צריכה להגיע לסיום. ההיסטוריה של העולם צריכה לעבור התמרה גדולה והתעוררות גדולה.

"חסד" תמיד מזכיר לך שהשינוי הזה לא קורה על ידי מאמץ של האנשים עצמם.

"חסד" מזכיר לך את הקדושה של החיים עצמם בכל רגע.

"חסד" מזכיר לך את הדרך היחידה להיחלץ מהמבוי הסתום, על המין האנושי לחזור לאמיתות הבסיסיות של חיים ואהבה, אמת ואמון.

"חסד" הוא הכוח לקחת נשימה עמוקה שתתמיד, משום שהיא מסוגלת לחזות שחר חדש באופק של ההיסטוריה. תרבות דמוית גן עדן, שבה ישלטו ערכים של אהבה ונתינה, תרבות שתכבד את המגוון ובו זמנית תכיר בערכים משותפים. "חסד" הוא חבל התבור שקושר אותנו לחזון הזה ומדריך אותנו להתנהג ולפעול מתוך התחדשות, ומודעות לשפע וליופי, כבר עכשיו.

מדיטצית "חסד" 2007

היכן שהיה כאב, תנו לריפוי להתעורר
היכן שהיה כעס, תנו לכוח השינוי להופיע
היכן שהיה פחד, תנו לביטחון ולאמון לגדול
היכן שהיו אויבים, תנו להתעוררות של חמלה הדדית לצוץ.
היכן שהיה דיכוי, תנו לחופש לשלוט
היכן שאומות חוו פירוד, תנו לאהבת כדור הארץ להוביל לאחריות משותפת.

באנו כתזכורת:

אם ברצוננו לאפשר לכדור הארץ לשרוד אזי על כל חומות הפרדה ליפול.
החומות שבין אנשים, בין ישראל ופלשתינ, בין אירופה ואפריקה, בין מה שנקרא העולם הראשון ולבין מה שנקרא העולם השלישי.
וכמו כן גם החומות שהקמנו בתוך נפשנו, החומות בין המינים, והחומות בין בני אדם וכל היצורים החיים.

באנו כתזכורת ליופי המקורי ולאמת של החיים:
לכל יצור חי יש את הזכות להיות חופשי ולהתפתח,
הזכות לאהוב והזכות הטבעית לאמת ולאמון.
בואו ניתן דוגמא להתגברות על אלימות בכל מקום בו נמצא.
בואו נצדד בחיים ובאהבה כך שהפחד יוכל להעלם מעל פני האדמה.
בואו ניצור מעגל כוח חובק עולם שיגן על כל הבריאה.

יהי רצון ותפילה זו או דבר טוב ממנה יבוא לידי הגשה.
תודה ואמן.